

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/910/2015
Identifikačné číslo spisu: 1105217158
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1105217158.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. Z., bytom L., zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom s o sídlom v Bratislave, Kutlíkova 17, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22 C 132/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2014, sp. zn. 9 Co 78/2012, 9 Co 79/2012 a 9 Co 333/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. novembra 2011 č. k. 22 C 132/2005-135 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal (po konečnej úprave žaloby) uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi 107 880 € s príslušenstvom a tiež ospravedlnenia sa mu formou odoslania vyhlásenia za nepravdivé tvrdenia (bližšie označené v petite žaloby), ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu; v prípade nespĺnenia povinnosti uloženej žalovanej v rozsudku napokon aj určenia, že žalobca je oprávnený uverejniť formou platenej inzercie na náklady Slovenskej republiky v časopise Justičná revue text celého ospravedlnenia.

2. Okresný súd Bratislava I uznesením z 9. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-148 v spojení s opravným uznesením z 24. januára 2012, č. k. 22 C 132/2005-151 uložil žalobcovi podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej aj „zákon o súdnych poplatkoch“) povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie v sume 66 €.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 5. júna 2014 sp. zn. 9 Co 78/2012, 9 Co 79/2012 a 9 Co 333/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 7. novembra 2011 č. k. 22 C 132/2005-135, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“); potvrdil tiež napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z 9. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-148 v spojení s opravným uznesením toho istého súdu zo dňa 24. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-151 (výrok II). Na

odvoláciu námietku žalobcu údajnej prekážky právoplatne rozsúdenej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p. odvolací súd uviedol, že prekážku právoplatne rozsúdenej veci v danom prípade nezistil, keďže nemal vedomosť o tom, že by o žalobe žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a priznanie satisfakcie titulom ochrany osobnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, už bolo právoplatne rozhodnuté v inom súdnom konaní. Pokiaľ by takáto prekážka existovala, bola by dôvodom na zastavenie konania. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že mu znemožnil vykonať dokazovanie v o veci, odvolací súd poukázal na to, že v občianskom súdnom sporovom konaní nie je súd viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky stranami navrhované dôkazy; nevykonanie určitého dôkazu neznamena odňatie možnosti strane konať pred súdom. Nedôvodnou bola i námietka žalobcu, že o jeho žalobe rozhodoval vylúčený sudca a že súd bol nesprávne obsadený. Mgr. Patricia Skotnická, ktorá vec prejednávala a rozhodla, nebola z jej prejednávania a rozhodovania vylúčená. Z Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2010 vyplýva, že súdne oddelenie 25 C bolo neobsadené z dôvodu nástupu sudkyne vybavujúcej toto oddelenie na materskú dovolenku, pričom o tohto oddelenia okrem nevybavených vecí zapísaných v registri 25 C, 25 Cd, 25 Ccud, 25 Ro podľa stavu k 31. decembru 2009 patrili o. i. aj nevybavené veci zapísané aj do registra 22 C, medzi nimi i vec vedená pod sp. zn. 22 C 132/2005. Neopodstatnená bola tiež námietka žalobcu, že jeho žalobu súd prvej inštancie posudzoval podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zák. č. 58/1969Zb.“), pretože z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), teda nie zákona č. 58/1969 Zb. Súd prvej inštancie po právnej stránke vec správne posúdil, keď aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ako aj ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie mu napadnutým rozsudkom odňal právo „pochybovať o správnosti tvrdení uvedených v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2005 č. k. 46 Cb 92/2000-209 a tvrdiť opak“, potom mylne chápe dôvody, na ktorých súd v predmetnej právnej veci založil svoje rozhodnutie. Súdom prvej inštancie skúmal, či bola žalobcovi ako fyzickej osobe spôsobená škoda v podobe nemajetkovej ujmy nesprávnym úradným postupom žalovanej v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 46 Cb 92/2000, pričom okrem iného zistil, že na základe odvolania podaného spoločnosťou AES, s.r.o., v postavení žalovaného (zastúpeného žalobcom ako štatutárnym zástupcom spoločnosti) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podrobil rozsudok prieskumu, pričom v rozhodnutí krajského súdu ani v jeho postupe nezistil žiadne pochybenia, preto rozsudok v uvedenej právnej veci ako vecne správny potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací teda nezistil žiadne vady konania, ktoré by mohli mať za následok odňatie možnosti niektorej strane konať pred súdom. V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 46 Cb 92/2000 bol žalobca účastný výlučne ako štatutárny zástupca obchodnej spoločnosti (BLOCK SLOVAKIA, s.r.o. a tiež AES s.r.o.), nie ako fyzická osoba. Súdom prvej inštancie dospel aj podľa názoru odvolacieho súdu k správnej právnej závere, avšak o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) v časti, v ktorej namietal nesprávny úradný postup; tiež z dôvodu, že žalobca nesprávny úradný postup nepreukázal, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Súdom pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní nemôže v rozsahu pôsobnosti zákona č. 514/2003 Z.z. nahrádzať postupy ani prehodnocovať právne závery, v ktorých majú svoj základ právoplatné rozhodnutia súdov vydané v iných súdnych konaniach; vo vzťahu k nim nie je opravnou inštanciou. Súdom prvej inštancie skúmal tiež splnenie zákonných predpokladov na priznanie nároku na ospravedlnenie ako morálnej satisfakcie. Zistil, že tvrdeniami obsiahnutými v odôvodnení rozsudku č. k. 46 Cb 92/2009-209 zo dňa 20. januára 2005 nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka; nenaplnenie tohto jediného zákonného predpokladu postačovalo na zamietnutie žaloby žalobcu (v tejto časti) bez nutnosti skúmať naplnenie ďalších dvoch predpokladov (spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a porušením osobnostných práv osoby). Odvolací súd sa s predmetnými dôvodmi stotožnil a na tieto poukázal.

4. Podaním odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa žaloby na ochranu

osobnosti, ktorou sa žalobca domáha priznania morálnej satisfakcie, vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 66 € s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 zákona o súdnych poplatkoch; súd prvej inštancie žalobcu správne vyzval na jeho úhradu. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z 9. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-148 v spojení s opravným uznesením z 24. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-151 ako vecne správne potvrdil.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho (spolu s rozsudkom okresného súdu) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že sa mu postupom súdov oboch inštancií odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.]. Existenciu tohto dôvodu vidí dovolateľ v tom, že súdy oboch inštancií odmietli preskúmať určovacie výroky petitu uplatnené dovolateľom pod bodmi 1 až 8 žaloby, čím porušili jeho ústavné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a v nedostatočnom odôvodnení rozsudkov súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). V tomto smere dovolateľ poukázal na skutočnosť, že sa necíti byť dotknutý výrokom právoplatného rozsudku č. k. 46 Cb 92/2000-209 zo dňa 20. januára 2005 ani jeho dôvodmi, tento rozsudok však bol preukázateľne použitý na ohovorenie dovolateľa, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Dovolateľ odôvodnil svoje dovolanie tiež ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

6. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p.

9. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým 1/ potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti; 2/ potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 9. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-148 v spojení s opravným uznesením z 24. januára 2012 č. k. 22 C 132/2005-151.

10. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal dovolaním žalobcu smerujúcim proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu, t. j. výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti.

11. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

12. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z uvedeného dôvodu, na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody spájané s nesprávnym právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd v tomto konaní prihliadať.

13. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

14. Dovolateľ tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. konkrétne namietal, že súdy oboch inštancií nesprávne zistili skutkový stav veci, keď nesprávne v konkrétnej procesnej situácii nenariadili ďalšie dokazovanie na preukázanie jeho tvrdení.

16. K predmetným dovolacím argumentom najvyšší súd uvádza, že podľa právnej úpravy do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V týchto súvislostiach najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

17. V súvislosti so žalobcom namietanou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. možno vyvodit', že odňatie možnosti konať pred súdom vidí aj v tom, že súdy oboch inštancií sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali s ním uvádzanou argumentáciou, čím v podstate namieta aj nedostatok ich odôvodnenia. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V tejto ale odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi

napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti požadované zákonom, uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, v zmysle ktorých tvrdeniami obsiahnutými v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2005 č. k. 46 Cb 92/2000-209 nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu.

18. V danom prípade treba tiež mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu aj nesprávne právne závery, dovolací súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

20. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

21. K časti dovolania, ktorou je napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, je potrebné uviesť, že táto časť dovolania smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca i keď rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí (§ 167 ods. 1 O.s.p.).

22. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1, 2 O.s.p. Keďže dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemožno podriať pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 239 O.s.p., je zjavné, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

23. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

24. K tejto problematike považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných oprávnení. Judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (viď R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde - v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutým uznesením bolo potvrdené uznesenie o vyrubení súdneho poplatku. Samotným vyrubením súdneho poplatku s a vš ak strane neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

25. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238, § 239 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27.1 Toto rozhodnutie vo veci samej prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

27.2 V časti výroku o trovách dovolacieho konania rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.